

eller nationale oprindelse, køn, seksualitet, familiære situation, sygdom eller handicap. Den, der stifter, leder eller er formand for en sådan organisation, straffes med fængsel i 2 til 4 år. Den, der er aktivt medlem af en sådan organisation, straffes med fængsel i 1 til 3 år.

Den italienske lovgivning indeholder en række bestemmelser, der forbyder fascisme og fascistiske foreninger. Derimod findes der ikke lovgivning, der særskilt retter sig mod nazisme eller nazistiske organisationer.

Efter den portugisiske straffelovs § 240 straffes den, der opretter eller deltager i organisationer, som opfordrer til racediskrimination, racehad eller racistisk betinget vold, med fængsel i mindst 1 år og højst 8 år.

Den tyske grundlovs artikel 21, stk. 2, sammenholdt med §§ 43-47 i lov om Forbudsforfatningsdomstolen, giver mulighed for at forbyde forfatningsstridige (dvs. ekstremistiske) partier. Tilsvarende indeholder grundlovens artikel 9, stk. 2, sammenholdt med foreningslovens §§ 3 og 4, et forbud mod ekstremistiske sammenslutninger (af anden art).

Derudover er der i henhold til § 5 i lov om forsamlinger og demonstrationer mulighed for at forbyde forbudte partiers eller foreningers indendørs møder. Offentlige udendørs møder kan forbydes i henhold til lovens § 15.

For så vidt angår sanktioner for overtrædelse af de nævnte forbud indeholder den tyske lovgivning en række bestemmelser, herunder bl.a. straffelovens § 84, hvoraf det fremgår, at den, der som leder eller bagmand viderefører et parti, som er erklæret forfatningsstridigt, straffes med fængsel i mindst 3 måneder og højst 5 år. Medlemskab af et sådant parti straffes med bøde eller fængsel indtil 5 år. Efter straffelovens § 85 straffes overtrædelser af forbud mod en bestemt forening med henholdsvis bøde eller fængsel indtil 5 år (leder eller bagmand) og bøde eller fængsel indtil 3 år (medlem).

I Østrig har der siden 1945 eksisteret et forbud mod det nationalsocialistiske arbejderparti (NDSAP) og alle øvrige nationalsocialistiske organisationer. Dette forbud omfatter desuden ethvert forsøg på at danne tilsvarende partier, foreninger eller andre sammenslutninger, der måtte have til formål at virke for de synspunkter, som ligger til grund for de forbudte organisationer. Omfattet af forbudet er tillige enhver støtte til udbredelsen af det nazistiske tankesæt og forsøg herpå.

Kriminaliseringen af overtrædelsen af forbudet fremgår af forbudsloven (Verbotsgesetz) §§ 3-3 j.

Såfremt forholdet er omfattet af en af de i §§ 3-3 f nærmere beskrevne gerningsbeskrivelser (f.eks. forbudet mod det nationalsocialistiske arbejderparti NDSAP og alle øvrige nationalsocialistiske organisationer), er straffen fængsel i mindst 5 og højst 20 år.

Såfremt forholdet ikke er omfattet af forbudslovens §§ 3 a-3 f, vil nationalsocialistiske sympatisører gennem deres handlinger i vidt omfang kunne straffes efter opsamlingsbestemmelsen i lovens § 3 g, som omfatter andre forhold, der bedømmes som støttende nationalsocialistiske tanker. Straffen for overtrædelse af denne bestemmelse er fængsel i mindst 1 år og højst 10 år, under skærpende omstændigheder fængsel indtil 20 år.

I en periode frem til 1992 blev der kun rejst ganske få sager efter forbudsbestemmelserne, og antallet af domfældelser var endnu mindre. På den baggrund sænkede man strafferammerne i §§ 3-3 g til de ovenfor nævnte. De tidligere strafferammer havde opereret med så strenge minimumsstraffe, at anklagemyndigheden i en række tilfælde på forhånd havde anset det for usandsynligt at opnå domfældelse og derfor undladt at rejse tiltale. Efter ændringerne i strafferammerne anvendes bestemmelserne i forbudsloven i højere grad, og i perioden 1993-98 har der været 10-22 domfældelser om året.

Spm. nr. S 47

Til socialministeren (4/10 2000) af:

Svend Aage Fauerholdt (DF):

»Vil ministeren gennem en lovændring – ændring af § 94 i lov om social service – eller ved bekendtgørelse udstedt i medfør af loven drage omsorg for, at den enkelte amtskommunes tilsynsfunktion med de private opholdssteder for voksne handicappede sikrer de beboere, der har ophold på disse opholdssteder – frivilligt anbragte/anbragte – samme retssikkerhed, som de private opholdssteder har efter nuværende lov og således, at disse beboere ikke udsættes for ulovlig tvang og lignende, og vil ministeren sørge for, at det sker på et pædagogisk fagligt grundlag, der tilgodeser beboernes individuelle behov?«